

## ΡΗΜΑ ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟΝ

Εἶμαι ἄλλης γλώσσας, δυστυχῶς, καὶ Ἡλίου τοῦ Κρυπτοῦ ὥστε  
Οἱ ὄχι ἐνήμεροι τῶν οὐρανίων νὰ μ' ἀγνοοῦν. Δυσδιάκριτος  
Καθὼς ἄγγελος ἐπὶ τάφου σαλπίζω ἄσπρα ὑφάσματα  
Ποὺ χτυπιοῦνται στὸν ἀέρα καὶ μετὰ πάλι ἀναδιπλώνονται  
Κάτι νὰ δείξουν, ἴσως, τὰ θηρία μου τὰ χωνεμένα ὥσπου τελικὰ  
Νὰ μείνει ἓνα θαλασσοπούλι τ' ὄρφανὸ πάνω ἀπ' τὰ κύματα

Ὅπως καὶ ἔγινε. Ὅμως χρόνια τώρα μετέωρος κουράστηκα  
Κι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ γῆς ποὺ αὐτὴ μένει κλειστὴ καὶ κλειδωμένη  
Μάνταλα πόρτες κρυφακούσματα κουδούνια· τίποτε." Α  
Πιστευτὰ πράγματα μιλήστε μου! Κόρες ποὺ ἐμφανιστήκατε κατὰ  
καιροὺς  
Μέσ' ἀπ' τὸ στῆθος μου κι ἐσεῖς παλαιῆς ἀγροικίης  
Βρύσες ποὺ λησμονηθήκατε ἀνοιχτὲς μέσα στοὺς ἀποκοιμισμένους  
κήπους  
Μιλήστε μου! Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ γῆς  
Ποὺ αὐτὴ μένει κλειστὴ καὶ κλειδωμένη

Ἔτσι κι ἐγώ, μαθημένος ὄντας νὰ σμικρύνω τὰ ἰῶτα καὶ νὰ  
μεγεθύνω τὰ ὄμικρον  
Ἐνα ρῆμα τώρα μηχανεύομαι· ὅπως ὁ διαρρήκτης τὸ ἀντικλείδι του  
Ἐνα ρῆμα σὲ -ἄγω ἢ -ἄλλω ἢ -εὐώ  
Κάτι ποὺ νὰ σὲ σκοτεινιάζει ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ ἐωσότου

Ἡ ἄλλη σου φανεῖ. Ἐνα ρῆμα μ' ἐλάχιστα φωνήεντα ὅμως  
Πολλὰ σύμφωνα κατασκουριασμένα κάππα ἢ θῆτα ἢ ταῦ  
Ἀγορασμένα σὲ συμφερτικὲς τιμὲς ἀπὸ τὶς ἀποθῆκες τοῦ Ἄδῃ  
Ἐπειδὴ, ἀπὸ τέτοια μέρη εὐκολότερα  
Ἵπυεισέρχεται σὰν τοῦ Δαρείου τὸ φάντασμα ζωντανούς καὶ  
πεθαμένους νὰ κατατρομάξεις

Ἐδῶ βαρεία μουσικὴ ἄς ἀκούγεται. Κι ἀνάλαφρα τὰ ὄρη ἄς  
Μετατοπίζονται. Ὡρα νὰ δοκιμάσω τὸ κλειδί. Λέω:  
καταρκθυμεύω

Ἐμφανίζεται μεταμφιεσμένη σὲ ἀνοιξη μιὰ παράξενη ἀγριότητα  
Μὲ παντοῦ βράχια κοφτὰ κι αἰχμηρὰ θάμνα  
Ἵστερα πεδιάδες διάτρητες ἀπὸ Δίες κι Ἐρμῆδες  
Τέλος μιὰ θάλασσα μουγγή σὰν τὴν Ἀσία  
Ὅλο φύκια σχιστὰ καὶ ματόκλαδα Κίρκης

Ὡστε λοιπόν, αὐτὸ ποὺ λέγαμε «οὐρανός» δὲν εἶναι· «ἀγάπη» δὲν·  
«αἰώνιο» δὲν. Δὲν

Ἵπακούουν τὰ πράγματα στὰ ὀνόματά τους. Πλησιέστερα τοῦ  
σκοτωμοῦ

Καλλιεργοῦνται οἱ ντάλιες. Κι ὁ βραδὸς κυνηγὸς μ' αἰθερίου  
θηράματα

Ἐπιστρέφει κόσμον. Κι εἶναι πάντοτε —φεῦ— νωρίς. Ἄχ  
Δὲν ὑποψιαστήκαμε ποτὲ πόσο ὑπονομευμένη ἀπὸ θεότητα εἶναι  
Ἡ γῆ· τί χρυσὸς ρόδου ἀέναου τῆς χρειάζεται ν' ἀντισταθμίζει  
Τὸ κενὸ ποὺ ἀφήνουμε, ὄμηροι ὅλοι ἐμεῖς μιᾶς ἄλλης διάρκειας  
Ποῦ ἢ σκιὰ τοῦ νοῦ μᾶς ἀποκρύπτει. Ἄς εἶναι

Φίλε σὺ ποὺ ἀκοῦς, ἀκοῦς τῆς εὐωδιᾶς τῶν κίτρων  
Τὶς μακρινὲς καμπάνες; Ξέρεις τὶς γωνιὲς τοῦ κήπου ὅπου  
Ἐναποθέτει τὰ νεογνά του δειλινὸς ὁ ἀέρας; Ὀνειρευτήκες  
Ποτέ σου ἓνα καλοκαίρι ἀπέραντο ποὺ νὰ τὸ τρέχεις  
Μὴ γνωρίζοντας πιά Ἐρινύες; Ὅχι. Νά γιατί καταρκυθμεύω  
Ποὺ οἱ βαριὲς ὑποχωροῦν ἀμπάρες τρίζοντας κι οἱ μεγάλες θύρες  
ἀνοίγονται

Στὸ φῶς τοῦ Ἥλιου τοῦ Κρυπτοῦ μιὰ στιγμούλα, ἡ φύση μας ἢ  
τρίτη νὰ φανερωθεῖ

Ἔχει συνέχεια. Δὲ θὰ τὴν πῶ. Κανεὶς δὲν παίρνει τὰ δωρεὰν  
Στὸν κακὸν ἀγέρα ἢ ποὺ χάνεσαι ἢ ποὺ ἐπακολουθεῖ γαλήνη

Αὐτὰ στὴ γλώσσα τῆ δική μου. Κι ἄλλοι ἄλλα σ' ἄλλες. Ἄλλ'  
Ἡ ἀλήθεια μόνον ἔναντι θανάτου δίδεται.